

• vladimír wimmer

text: Lukáš Paulů
foto: archiv V. Wimmer

Vladimír Wimmer narozen roku 1960 v Písku studoval konzervatoř Jaroslava Ježka v Praze (obor baskytara a kontrabas). Později studoval kompozici na hudební fakultě AMU. Komponuje hudbu komorní i orchestrální, opery a hudbu scénickou. OSA je zastupován od roku 1993.

Jak vzpomínáte na své skladatelské počátky?

Nejsilnějším zážitkem z dětství pro mě zůstane obraz, kdy „diriguji“ orchestr a v hlavě mi zní symfonická hudba. Často si na tento moment vzpomenu.

O hudbě jsem v té době nic nevěděl. Pocházím z nehudební rodiny a moji rodiče dodnes nechápou, kde se ve mně vzaly umělecké sklony, i když je pravdou, že moje

babička dobře zpívala a hrála ochotnický divadlo a můj otec „chodil do houslí“. Vždy jsem měl pocit, že o něco přicházím, ale na druhou stranu to byl hnací motor v mém úsilí vše v hudbě dohnat. Důležitý zlom nastal v okamžiku, kdy jsme spolu s mým spolužákem Petrem Odstrčilím založili na základce kapelu Montis. Jakýsi dozor nad námi držel jeho tatínek – hudební skladatel Karel Odstrčil.

Dalo by se tedy říci, že hudební skladatel K. Odstrčil stál u vašeho muzikantského zrodu?

Byl to on, který mi začal poodkrývat hudební svět i z hlediska teorie. Asi nejdůležitější zásadou, kterou vyslovil, bylo: „piš, jak slyší!“. Nemilosrdně mi vyhazoval balast a nepravdu a takto ji vtipně komentoval. K. Odstrčil byl v té době již zralý autor a experimentátor v oblasti elektronické hudby,

Stále více mě baví spojovat zdánlivě nespojitelé principy různých žánrů na půdorysu vážné hudby.

ale také profesor na Hornické průmyslovce v Příbrami, jíž jsem také absolventem. I přes vzdálenost oborů hornictví a hudební skladby měl tento krok svoji logiku a výhodu – slovy Karla Odstrčila: „Máš talent, tak jdi na průmku – tu musíš absolvovat s prstem v nose a přitom můžeš dělat muziku.“

Na svém hudebním startu jste se věnoval folku, jazzu a rocku, co vás v těchto žánrech bavilo, a naopak co vám v nich oproti hudbě vážně chybělo?

Na rocku mě uchvátil především silný zvuk a rytmus a na jazzu přínos improvizace a živelnosti. Tyto žánry umožňují poměrně rychle vstoupit do světa hudby, ale zároveň vás také svojí vyhraněností omezují v možnosti vyjádřit nově a neotřele hlubší pocity a závažná sdělení, jako tomu je u hudby vážné. V současné době mě stále více baví spojovat zdánlivě nespojitelné principy (nikoliv postupy) různých žánrů na půdorysu vážné hudby.

Čím si vás vážná hudba získala?

Především sdělením. Jestliže je skladba obsažná, je pro mne méně podstatné, je-li tlumočena ultraexperimentálními postupy či např. žánrovou syntézou nebo neoklasicky. Je důležité, jestli je toto sdělení upřímné a profesionálně dotažené.

Po maturitě jste nastoupil na studia na pražské jazzové škole (nyní Konzervatoř Jaroslava Ježka). Jaký obor jste studoval?

Po průmyslovce jsem byl přijat v roce 1980 na dnešní konzervatoř Jaroslava Ježka – obor kontrabas a baskytara. Prošel jsem různými rockovými, ale i jazzovými kapelami, ale přitom jsem stále komponoval v oblasti vážné hudby. V té době jsem také začal navštěvovat skladatelské konzultace u skladatele Alexeje Freda, ve kterém jsem viděl ideální spojení obou žánrů – vážné hudby a jazzu, o které se snažím ve svých partiturách.

Studium na Karlově univerzitě jste završil absolutoriem u profesora Ivana Kurze. Co vám utkvělo v paměti z této doby?

Byla to přelomová doba revolučního nadšení – chtěli jsme na fakultu přivést renomované skladatele, kteří zde nemohli učit a nebyli spjatí s minulým režimem (Marek Kopelent, Petr Eben a další), což se posléze naplnilo. Na HAMU jsem byl shodou okolností první student skladby u prof. Ivana Kurze (do té doby učil pouze teoretické předměty). Měl jsem v životě štěstí, když jsem mohl u Ivana Kurze studovat jak po odborné stránce, ale i lidské. Jsme přátelé a hrdě se k němu hlásím.

S odstupem doby oceňuji hlavně jeho autor-
ský nadhled a citlivé vedení. To se projevilo zejména při mé absolventské práci, kdy nebylo pro Ivana určitě jednoduché obhájit muzikálový žánr na půdě akademie.

Pro svou absolventskou práci jste si zvolil muzikál. Proč jste nezůstal u vážné hudby?

Jedná se o celovečerní projekt „Dybuk“ s židovskou tematikou, a pokud bych jej měl žánrově zařadit, nazval bych jej opera-muzikál. Lépe to vystihuje určité prolínání jak hudebních, tak i scénářem daných světů (děj příběhu probíhá jak v současnosti, tak v 19. století). Přes použití modifikovaného židovského folklóru a rocku se domnívám, že neopouštím pole vážné hudby.

Láká vás židovská tematika?

Několik let před prací na Dybukovi jsem se již zajímal o židovskou kulturu a speciálně o židovský hudební folklór. Naposlouchal jsem mnoho autentických hudebních záznamů sebraných z různých lokalit a tuto zkušenost jsem chtěl zúročit. Dlouho jsem ale nemohl přijít na vhodný židovský námět. Až mě jednou vybídl režisér Zdeněk Sirový, abych se rozjel do Varšavy, do slavného židovského divadla Idy Kaminské. Dostalo se mi tam velmi milého přijetí, ale štěstí se na mne usmálo až těsně před odjezdem. Kontaktoval mě scénárista a dnes již známý filmový režisér Kryštof Krauz a nabídl mi zhudebnění filmového scénáře „Dybuk“.

Okamžitě jsem po přečtení synopse věděl, že je to to pravé, co jsem celou dobu hledal, a pustil jsem se do práce. Po čtyřech letech byl Dybuk napsán.

Pracujete v současné době na nějakém novém projektu, komponujete nebo připravujete nové album?

V současné době jsem dokončil „Zalabský slunovrat“ – 12 písní pro mezosoprán, syntetizéry a komorní orchestr, a několik let tvořím další z mých „megalomanských“ projektů – zatím pod pracovním názvem „Svědectví budoucího času“ – inspirované Apokalypsou sv. Jana.

Kromě komponování se věnujete také organizaci hudebních festivalů, na kterých používáte speciální plovoucí variabilní pódium.

V roce 2004 jsme si s kolegou Olinem Suldovským (vystudoval konzervatoř – kontrabas) pořídili plovoucí variabilní pódium o velikosti 400 m². Dnes již patentově chráněné plovoucí pódium s profesionálním zastřešením, světly a zvukem uplatňujeme na hladinách rybníků a řek v různých městech nejen pro pořádání žánrově neohrazených hudebních festivalů, ale i komerčních akcí. Například v Příbrami připravujeme již VII. ročník Mezinárodního hudebního festivalu „Hořejší Obora Příbram 2010“, v Písku se podílíme na městské akci „Cipískoviště“ na řece Otavě. Jsme v přípravách projektu „Navalis 2010“ věnovaného sv. Janu Nepomuckému v Praze – zde bude plovoucí pódium v blízkosti Karlova mostu, a v létě bychom se rádi vrátili na Vltavu u Střeleckého ostrova atd. Díky tomu mám tak možnost

prosadit na dramaturgii i provedení mých hudebních projektů. Zde si dovoluji citovat velmi výstižný přírůbek prof. Ivana Kurze, kterým upozorňoval na to, jak bylo a bude obtížné slyšet autorskou současnou hudbu na koncertních pódii: „Málo kapustičky – hodně slimáčků.“ O to více jsem rád, že jsem mohl zrealizovat provedení např. cyklu čtyř skladeb se zastřešujícím názvem „Apel svědomí“, který vznikl průběžně v letech 1994 – 2002 a v roce 2007 vyšel i v podobě záznamu na kompaktním disku. Na nahrávce cyklu se podílí početný zvukový aparát – Filharmonie Hradec Králové s dirigentem Markem Valáškem, smíšený sbor VUS Pardubice, sólisté a v neposlední řadě vynikající improvizátorka Jana Koubková, pro kterou jsem též zkomponoval i „AKD - Americký klub dam“ na libreto Ester Kočičkové.

Na jaký hudební nástroj hrajete?

Nejvíce hraji na klavír, protože na něm skládám, ale do hudby jsem vstoupil prostřednictvím klasické kytary, poté následovala baskytara a kontrabas.

Jaká nová CD, jak z vážné, tak populární hudby Vás v poslední době zaujala?

Zajímavé je CD ruského skladatele Igora Evarda, zejména pak symfonická fantazie „Číslo na písku“ a z populární hudby rap 'n 'news Ondřeje Hejmy. Také rád relaxuji u písniček Jiřího Schmitzera.